

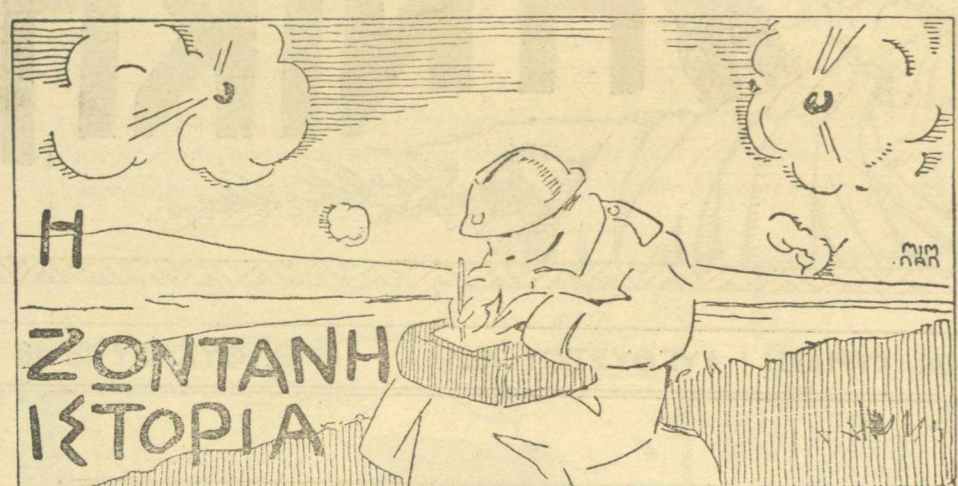
ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΘΗΝΑΙ. ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1921

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15-16

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΩΝ ΤΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΜΑΣ

Εν Αθήναις τῆ 21 Ἰουλίου 1921
Ἀγαπητὴ Νίκη

Θεομάτα σὰς παρακαλῶ ὅπως δημοσιεύσητε εἰς τὴν ἡμετέραν «Νίκη» τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον.

Ἐξήμερα εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι διότι ἐτραυματίσθημεν διὰ τὴν γλυκεῖά μας πατρίδα τιμῆσαιτες αὐτὴν διὰ τὸ αἵματός μας.

Ἀλλὰ πὸς νὰ μὴν εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ νὰ μὴν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τραυματιζόμεθα πάντοτε δι' αὐτὴν ἀφοῦ ξένοισιν ἐτραυματιζόμενοι θά εὐχόμεθα τὴν οἰκογενειακὴν μας στοργὴν καὶ ἀγάπην ἢν εὐχόμεθα ἀπαντᾶσαι ὅσοι εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ νοσηλευθῶμεν εἰς τὸ Ἐ' Στρατ. Νοσοκ. «Ἀρσάκειον» προστατευόμενοι ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Κωνοῦ Στανου.

Ἡ κ. Ζυλοκόστα πραγματικὴ μητέρα φαίνεται σὺν νὰ ποῦν καὶ σὺν νὰ αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ τοὺς πόνοῦς τὸν τραυματικὴν ἐπακουστικὰ πάντοτε ἐπὶ τὸν προσκελευστικὸν μας παρηγοροῦσα καὶ ἀνακουφίζουσα ἡμᾶς μετὰ τὴν γλυκὴ καὶ πονετικὴν τῆς λόγια. Αἱ κ. Ζορμπὶ καὶ Ἰωάννιδου καὶ αὐταὶ πραγματικαὶ μητέρες ἀγαπῶν καὶ παρηγοροῦν τὴν τραυματικὴν καὶ μὲς ἀνακουφίζου μετὰ τὴν γλυκὴν καὶ παρηγορὰ λόγια. Ἡ δὲ Μαρία Παυλοπούλου πραγματικὴ ἀδελφὴ μὲς παρηγορῶν καὶ μὲς ἀνακουφίζει μετὰ τὰς ἑξαρετικὰς τῆς περιποιήσεως κομιζοῦσα εἰς ἡμῖν· διάφορα βιβλία, σιγάρα, σοκολῆτες κ.λ.π. ἀναψυκτικὰ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ χειρουργικὸν τμήμα ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται τὰ τραύματα ἡμῶν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ὡς ὁ ἀγαθὸς Δαγκλῆς Ἰωάννης κοπιᾶτον ὑπερβολικὰ καὶ μετ' ἑξαρετικῶν ἐνδιαφερόντων ἐπιμελουμένων τὰ τραύματα ἡμῶν δι' ὅ καὶ ἀποκαλοῦμεν τούτων σωτήρα μας. Καὶ αἱ ἀδελφαὶ κ. Παυλίδου καὶ Κοψῆ αἰτίνες μετὰ τὴν γλυκὴν καὶ παρηγορὰ λόγια κατορθώνουσι νὰ μὲς κάνουν ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνομεθα τοὺς πόνους τῆς ἀλλαγῆς τῶν τραυματίων μας.

Αἱ ὁ θεοῦ καθῆκον ὅπως ἀπαντᾶσαι οἱ ἐν τῷ ἄνοσοκομείῳ εὐγνωμονήσωμεν ταῦτα κατὰ τὴν Διευθύνσιν καὶ προσωπικὸν διὰ τὸ ἐπιδεικνύμενον ὑπερ τῶν τραυματιῶν ἑξαρετικῶν ἐνδιαφερόντων.

Ὡς καὶ ἐγὼ εὐγνωμονῶ καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀνωτέρω.

Μεθ' ὑπολήψεως
Θεοδ. Κασμάτης
Λογίας τραυματικῆς Ἐσκή-Σεχίη
Μέτωπον Ἰουλίου
Ἀγαπητὸν μου Κόστα,

Χαρὶς Ἐδαγγέλια! Ἡ ἐπίθεσις ἤρως. Τὸ κανὼν ἐβρόντησε. Ἡ γαλανόλευκη σημαία μας ἐκνιάντισε ὑπερήφανη, τὰ μάλινχα καὶ τὰ πολυβόλα ἐκρότησαν, ἡ λόχη ἀσφαρόβλησε... Ὅλος ὁ στρατός εἶνε γεμάτος χαρὰ καὶ ἀγάλη, αἶμα, εἶνε γεμάτος θῆρος καὶ ἠρωσιό, εἶνε ἀσυγκράτητος. Προχωροῦμε ἐμπρός καὶ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς σταματήσῃ. Πηγαίνουμε νὰ χαρίσωμε τὴν ἐλευθερίαν σὰς σκλαβωμένας ἀδελφὰς ποὺ ζοῦσαν χρόνια καὶ χρόνια σκλάβοι καὶ ἐπένεζον ὑπὸ τὸν ἀπεχθὴν τουρκικὸν ζυγόν. Πηγαίνουμε νὰ στησοῦμε τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἐκεῖ ποὺ ἐκνιάντισε ἀπὸ χρόνον καὶ χρόνον!...

Ὁ δὲ ἄλλος ὑποχωρεῖ διαρκῶς. Θὰ δόσῃ μάχην ὅπως λέγουσιν εἰς ὠριμένον μέρος, ὅπου εἴη δυσπόρθητα ὄχυράματα. Ἐλπίζει δηλαδὴ ν' ἀντιστῆθῃ ἀλλὰ ἐλπίζει ματαίως. Θὰ συγκροσθῶμεν μαζί του καὶ θὰ τὸν συντρίψωμεν, περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλει πλέον κανεὶς.

Ὁ στρατός, οἱ φαντάροι καὶ οἱ φρερωτοὶ εὐχόμενοι προχωροῦν ἀνυπόμονοι γιὰ μάχην. Δὲν βλέπουν τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμήν ποὺ θὰ ἐπιέσωσιν κατὰ τὸν εὐθρόν καὶ θὰ τὸν ἐξολοθρεύσωσιν. Ἡ νίκη εἶνε μαζί μας, μαζί μας ὁ θρίαμβος καὶ ἡ δόξα. Ἐφθασεν ἡ στιγμή νὰ πραγματοποιηθῶν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς φυλῆς!... Αὐτὰ ἐν βίᾳ!...

Θὰ σοῦ ξαναγράψω ἀμέσως μόλις πιάσωμε τὴν πρώτην μάχην.

Σὲ φιλοῦ
Θαράσης
Μέτωπον Ἰουλίου
Ἀγαπητὸν μου ἀδελφὲ Γιάννη

Ἀβριο μεθαῖριο τὸ πολὺ, ἀρχίζει ἡ ἐπίθεσις. Εἶνε γεγονός πῆδ, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἢ νὰ τὴν ἀναβάλῃ, τὴν ἐπιμένουμε σὺν Λαμπρῇ καὶ νύχτῃ καὶ ἔρτασεν. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Κι' ὁ στρατός, ὁ στρατός μόλις κρατεῖται σὺν τὸν λιοτάρῃ ποὺ θέλει νὰ ὀρμήσῃ ἐμπρός. Μὴν ἀνησυχῆς καθόλου γιὰ μένα. Εἶμαι ἐντελὸς καλὰ, περισσότερο καλὰ κ' ἀπὸ τὸν νὰ ἦμεν στὸ σπίτι μου. Ἡ ἐπίθεσις ὅπως καὶ γιὰ ἄλλους τοὺς ἄλλους στρατιώτας θὰ εἶνε καὶ γιὰ μένα πανηγύρι. Ἐπὶ τελοῦς ἀδελφὲ μου νὰ κινηθῶμε ποὺ ἐκοντήσαμε νὰ βγάλουμε ρίξες, νὰ σαπίσωμε περιμένοντας. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴ θὰ πολεμήσῃ ὁ στρατός ὅπως ποτὲ ἄλλοτε. Εἶνε πικραρισμένος μετὰ τὴν Κεμαλικὴν καὶ πῆδ πολὺ ἐβραβήθη νὰ περιμένῃ, βιάζεται, δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ τελειώσῃ. Οἱ Τούρκοι στρατιῶται ἔχουν μισοσῆθῃ τὶ τοὺς περιμένει καὶ λιποτακτοῦν. Πολλοὶ ἠδρόμησαν κ' ἤρσαν νὰ πέσουν στὰ πόδια μας ζητώντας νὰ τοὺς χαρίσωμε τὴ ζωὴ! Φαίνεται πὸς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ Τούρκοι δὲν θὰ δώσωσιν ἀμέσως μάχην. Ἐχομε πληροφορίαν πὸς τραβιόνται πρὸς τὸ ἐσωτερικόν. Ὅπου νὰ πάει ἄλλος θὰ τοὺς καταδιώξωμε καὶ θὰ τοὺς συντρίψωμε. Ὁ στρατός εἶνε ξεκουρασμένος, σωστὸ ἤθριο, μόλις συγκρατεῖται. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι θὰ θανατωθῶσιν ὅσοι θὰ δρῆθῃ φθάρμοις!...

Αὐτὰ σοῦ γράφω ἐπὶ τὸν παρόντος ἐν βίᾳ. Μόλις αἱ ἐχθροπραξίαι ἄρχισουν καὶ κερδισοῦμεταις πρώτες νίκαις θὰ σοῦ ξαναγράψω λεπτομερῶς... Χαρετίσματα εἰς ἄλλους.

Σὲ ἀσπάζομαι
Ὁ ἀδελφός σου
Ἀναστάσιος Βρασιδᾶς
Ἀγαπητὸν μου Νίκη

Σὲ παρακαλῶ ἀφαιρέσεις πολὺ νὰ μὴν με παρεξηγήσητε διὰ τὴν καὶ ἐκ τῶν δύο ὄψεων γραφῆν τοὺς ἄλλους ἀπ' ἐνός, καὶ ὅσον κατόπιν μνησίων πασαλλήλων ἐξοικονομήσῃ τὸν συνημμένον χάρτην ἐν φίλῳ ἀξιοματικῶν, γράφω δὲ εἰς ὑμῖν, τὴν ἀγαπητὴν μαρτυροῦσιν «Νίκη», προτοῦ ἀκόμα δι' ἐπιστολῆς μου γράφω εἰς τοὺς γονεῖς μου ὅτινες ἀσφαλῶς ἀνησυχοῦν καὶ μοῦ ἐστεῖλαν καὶ τὴν ἐδωκλειστον ἡμῖν καίτοι δυσαναγνώστους ὑποδέξομαι, ὅτι θὰ τὴν ἀναγνώσῃτε διὰ νὰ ἴδητε τὴν πρός τὸν Βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα ἀγάπην τοῦ πατρὸς μου Βικτωράτου ἐμπόρου ἐν Πύργῳ Ἡλείας.

Μετὰ τιμῆς
Β. Δ. Βικτωρίτος
ἑσεδρος λογίας
Σ. Ν.

Εἰς ἄλλην στήλην δημοσιοῦμεν τὴν περιγραφὴν τοῦ παλληκαριοῦ μας.

Κόκκινη Μηλιά Τρυγητῆς τοῦ 1921.
Ζαχάρου μ' καὶ Ζαχαροῦζιμουμένη μ'

Εἶμι καλὰ δὲ καὶ διγὰ ὑμῖν πουνθῶ. Ἄν ρουτᾶς οὐρὲ πλάκι μ' καὶ πῆρ Τουργίας γιὰ σ' κ' ἀντίου! Δὲν θύσεται νηλαδὶς πλείον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸ οἰκουμένης. Τὴν ἰράγαμ, τὸ γάγαμ τοῦ πλιμῶν! Νὰ τ' ὦρα αὐτοῦν ποῦ σ' γράφω τὴν ἔχομαι φάσ' στὴ Κόκκινη Μηλιά. Σφουγγὺλ' στυδ σφουγγὺλ' τὸν κίναμ καὶ ἔχουσι τοῦ δόξα Πατρι! Τὸ πῆραμ οὐρὲ πλάκι μ' τὸν ἀέρα καταλαμβάνει; Ριχτίζιμ κατ' ἀπάν' τὸ πῆς καὶ λᾶς καὶ τὸ πῆρ οὐ κῆρ Διάουλου τὸν παλάκι! Ἄντι οὐρὲ τσουπὶ καὶ νὰ δῆς τὴν Κιουτάχεια. Νὰ δῆς μὴν κουντῆμ πολυτεία, μὴ σπῖτα καὶ μαγαζὰ καὶ παρμαγάρα, μὴ δόρος καὶ γκαλντιριμα, μὴ μιναρῆσι ποῦ π' ἴν' πλὰ στὰ μισουῦναιμ! Κι νὰ γδῆς οὐρὲ πλάκι μ' κατ' ἡχοῦμακα ποῦ φουροῦν' τὸν φριτῆσι καὶ π' ἴν' κερραστὰ σὰ πῆσι καὶ σὺν χῆσι!.. Τὸ γλιέτου οὐρὲ Ζαχάρου μ' καὶ μοῦρτσιμ νὰ κάνω ἀντίοτα! Ποῦς τῶλπιζι, ποῦς τῶλπιζι ὅπως τζουβαῖοι μ' νὰ φτάσωμ ἰδῶ γιὰ πῆρα, μὲσ' στὴ μέσ' τὸ Τουργίε. Τούρκοι σὰ δῶ, Τούρκοι σὰ κῆ καὶ μόλις μᾶς γλιέτιμ μὲς κάνουσι τμινί! Βρονοντοχτιπῆσι τοῦ ἰζῶσιν κ' τσαροῦνι στὰ γκαλντιριμα καὶ τρέμ' ἢ τόπος... Κι' ὅπ' π' ἴμ καὶ ὅπ' σταθῶμ οὐρὲ τζουβαῖοι τ' συναπαντᾶμ οὐλοῦθῖν' Πληγάδι. Τὸ ἔμια τοῦ φῶρ σ' ἀγέλιμ τοῦ ὀφάουλου οὐ Κιμᾶλις θὰ τοῦ πῆρρασι ἀκριβᾶ. Ἰέραμ ἰένα μπιρνάκι ποῦ θὰ τοῦ θῆμιτ' ὀβλη τ' τὴ ζουή ἂν προφτάσ' καὶ ζῆσ' καὶ βγάλλῃ τοῦ καλοῦκαρι! Στὴ Κιουτάχεια καὶ αὐτοῦνοι οἱ Τούρκοι μᾶς ἰδχτιχῆσι ἰέν φραῖσι καὶ λαμιάδι. Ποῦ νὰ σταθῶμ ὅπως ἡμεῖς. Ἐζῆμ κ' λῆς φτιρὰ στὰ πόδια καὶ τραβῆσῃμ ἰμ τρῶς. Εἶμασι μαθῆς σὰ θάλασσα φουρτουνασμένη καὶ μόλις μὲς γλιέτιμ οἱ Τουρκιάδις τοῦ κῆραμ λῶσ'.

Ἰέτ' φτάσῃμ καὶ στυδ Ἰοκί-Σιχίτ'! Ἄντι πλάκι μ' ἄλλη πολυτεία μαθῆς αὐτοῦν. Ἐγὶνα μαθῆς κατὰλαβῆς κομοπορτισμένης! Σ' οὐλις σ' ἡχοῖς καὶ σὰ ζουρτὰ κινιτῆς πλείον ἢ γαλανόλευκη. Τ' γλιέτωμ καὶ φλιτράει ἢ κερδούλα μας! Κι φεῖνε οὐ ἰοίρῃς σὺ Κιμᾶλις καὶ ἄνομα φεῖνε κ' ἔχουσι τὰ πόδια τ' φτιρᾶ.

Τὸν ἔχει πιάσ' τοιριπὸ ἀπ' τὸν φόβον τ' τὸν ἔχει πιάσ' κῆρμον καὶ νηλιριον καὶ δὲν θὰ προφτάσ' ν' ἀλλάξ' παντιόνα... Ποῦ θὰ μὲς πῆρ ὅπως οὐρὲ καναῖνι μ'! Ὅλα τὸν πιάσωμ καὶ θὰ τὸν στελεῖτωμ σὺν Ἄνθῆν νὰ πῆρ τὸν περιπᾶτ' τ' στυδ Ζαλείων καὶ ν' ἀκούη τ' ἀηδόνα!...

Κι τὸρτ' τέντωσι τ' αὐτὶ σ' κερδούλα μ' καὶ τζέρι μ' ν' ἀκούσης καὶ τοῦ σπουδιότρου ποῦ θὰ οἱ κῆν' νὰ ρῆς φουλιζα ἀπ' τὴν χερσᾶ. Λιέν οὐρὲ ματακία μ' ὄτ' θὰ π' ἴμ καὶ στὴ Πόλι! Ἄχ! κερδούλα μ' καὶ πόνις νὰ ξημῶσ' αὐτοῦν ἢ μέρα! Νὰ πατῆσ' τοῦ ποδι μ' μουναζα στυδ Γαλατὶ καὶ ἴν' ἀνάγου κηρὶ ἴσα μὲ τὸν μπόι μ' μέσ' τὴν Ἄγια Σουφιᾶ. Ἄστα οὐρὲ Ζαχάρου μ' ἄστα... Σ' γράφω περὶ Ἄγια Σουφιᾶς καὶ μ' τρέχοντε τὰ δίκουγια ἀπ' τὰ μάτια ποτᾶμ!... Ἰότινις θὲ νῆρθ' ἢ μέρα αὐτοῦν; Οὐλοῦ οὐ στρατός πῆρα γιὰ πῆρα τὴν πριμῆν' σὰ Λαμπρῇ καὶ σὺν Ἀνάστω! Θὰ βάλωμ μπρος τὸν Κόστον ἀπάν' σ' ἀσπρον ἄτι καὶ μὴ τὴ σημαία πλὰ δὲ μπουθὶ μέσα νηλητάδις καὶ τροποῦνις! Κι' ἔπα τὰ κάνωμ καὶ λειτουργία στὴν Ἄγια Σουφιᾶ καὶ θὰ φησοῦμ σαχᾶ καὶ θὰ βάρωμ αὐτὰ κῆρνα. Σουστὴ Λαμπρῇ καταλαμβάνει; Τὴν μέρα αὐτοῦν οὐρὲ τζουβαῖοι μ' θὰ οἱ φέου καὶ σὺν στὴ Πόλι ουστημένη νὰ χαρῆ ἢ κερδούλα σ', νὰ γλυκωνιζοῦσιν μὲς ἡμῖν, νὰ ἰρουτεντοῦμ καὶ κερνὰ σάλα γιὰτ' ἀπ' τὸν κερδ' ποῦ σ' ἄστα Ἐρᾶδι ἢ κερδούλα μ', στέγνωσι κα' ἔφινι σὰ μπιτῆσῶα!...

Ταῦτα οὐρὲ πλάκι μ' καὶ μένου
Ὁδ Σὸς Λάτρης
Μήτρος Καραφοντιᾶς
(Τουκοῦφάγος)

Τὰ ἀγνὰ αἰσθηματα τῆς ἀγωνισμένης καὶ θριαμβουμένης ἑλληνικῆς νεότητος εἰς τὰ βάθη τῆς Μικρῆς Ἀσίας, προξενοῦν ἕνα συναίσθημα ὑπεράτατο ἐθνουσιασμοῦ διὰ τοὺς γενναίους καὶ ἠρωτικούς λεβέντες μας.

Ἡ Μοῦσα τὸν κλείστον ἐξ αὐτῶν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἀούληττον χάριν καὶ τὴν ὑπερθεαμαστὴν γοητείαν ποὺ ἐξασκᾷ ἢ ἠρωτικὴ μορφῆ τοῦ Κωνσταντίνου μας ἐφ' ὅλου τοῦ στρατεύματος.

Μὲς γράφει φίλος τῆς Νίκης ἀνήκων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ 1 πῆς. Συναγῶς καὶ λατρεῖτον τοῦ Κωνσταντίνου μὲ δὴν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του.

Ἀπὸ τὴν Μεραρχίαν Τρικοῦτῃ μὲς στέλλει ἐθνουσιωδστάτην διὰ τὸν προσφίλῃ Κουμπάρον ἐπιστολὴν ὁ αἰσθηματικὸς στρατιώτης Ι. Κωνσταντίνου.

Ἀγαπητὴ «Νίκη»,
Ἐγὼ τὴν ἡγεσίαν τοῦ μεγάλου Στρατηλάτου μας ὁ στρατός μας προχωρεῖ. Ὁ Ἄετός πετάει, τὰ ἀέτοπουλα πετοῦν. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης ὅταν γνωρίζῃ διατὶ πολεμῆ ἄγνοεῖ τί θὰ πῆ κερνα, δίμα, πορεία, ἀπνία. Εὐθὺς σήμερον δὲν ἔχομε τίποτε ἀπὸ τῆς ἀνοθῆ ταλαιπωρίας. Ἄρως, σασίτιον εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Σοκολάτες, σιγάρα κ.λ. Μόνον γιὰ τὴν Λευτερίαν πολεμοῦμε στὰ ἄγρια βουνά. Μερόνυτα γυροῦμε καὶ πρὸς τὴν Ἄγκυρα πετοῦμε. Στὸ ἕνα τὸ πλεῖον κερμεῖνε φλογερὸ ντουρῆσι, στὸ ἄλλο τὸ σπαθὶ ὅταν τὸ μάς δόθῃ.

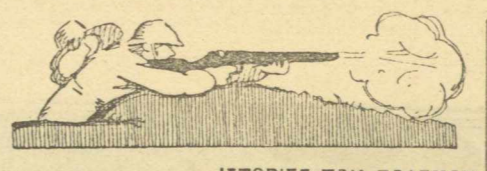
Εἶνε ἀγρυπνῶν ὁ Βασιλεὺς ὁ Κουμπάρος. Σ' ἕνα νευμᾶ Του, τοῦ καθενὸς ἢ σέψης παιεῖ. Τὸ πῆρ ὁ Βασιλεὺς! Ἀπόφασι εἶνε λάβει. Προσφίλῃ παιδιὰ τὸ θέλημά Του θὲν νὰ γενῆ. Ὅλοι στὴν στιγμήν εἶμεθα ἔτοιμοι γιὰ τὸ θάνατον, γιὰ τὴν φωτειά. Ὁ στρατός νὰ ζῆσῃ δὲν μπορεῖ, νὰ σκεφθῇ ποτὲ χωρὶς Ἀυτόν. Κάθε νεῖρο τοῦ σβῆνει στὴν στιγμήν.

Ὁ προστάτης μας Μέγας μας Θεὸς ἔταξε γιὰ τὴν Ἄγια Σοφίαν τὸν Πορφυρογέννητό μας Βασιλεῖ καὶ τὸν εἶνε βοηθός.

Χαῖρε Βασιλεῦ Κωνσταντίνε ΙΒ' τιμημένο τῶν Ἀθῆνων παιδί.
Ἰωάννης Κωνσταντίνου
III Μεραρχίας Τ. Τ. 915

Ὁ καλὸς φίλος τῆς «Νίκης» καὶ γενναῖος μαχητῆς τῶν Μικρασιατικῶν πεδίων κ. Ἀστέρης—Τ. Τ. 912—μᾶς ἀποστέλλει ὄραϊους στίχους ἀμερομήνοους εἰς τὰς «Λεοντοπαλληκαρὰ τῆς IV Μεραρχίας ποὺ ἔπεισαν μετὰ 18000ν γηγαινομαζίαν, ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ σπαθιά τῶν ἀπίστον».

ΣΤΟΝ ΛΑΤΡΟΠΙΣΤΟ
Κοιμήσου σ' ἀπαλόχωμα
Γίγα τρανῆ, λεβέντη
Ποῦ μέσ' τῆς μάχης ἔπεσε
Στῆς λευτεριῆς τὸ γλέντι.
Κοιμήσου! καὶ τὸ αἶμα σου
Π' ἔβρασε τὰ χορτάρι
Προσκυνηθῆνθὸν θὰ γενῆ
Κ' ὅλα τὰ παλληκαρία,
Σὺν Ἰσῆο σ' τὸν ἀθάνατον
Π' ἀνοῖξεν ἢ πληγῆ σου
Ὅρκαν ἀντὶ προσκύνημα
Θὰ δόσωσιν στὴν ψυχῆ σου!
Τὸν Τούρκῳ ἢ νὰ νικήσωσιν
Ἡ νὰ ταφῶν μαζί σου.
Ἄφιόν Καραγιώργ, Ἀλωνάτης 1)1921
Φῶτης Ἀστέρης

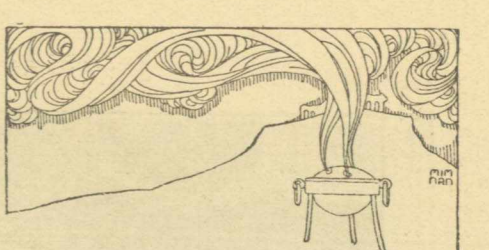
Ὁ τουρκικὸς στρατός εἶχε νικητὴ καὶ εἶχεν ὑποχωρήσει. Τὸ ἱπτικὸν κατεδίωκεν ἀκόμη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅσους εἶχαν κρυβῆ ἐντὸς θάμνων καὶ ἐπυροβολοῦσαν ἐναντίον του. Ἄλλοι ἱπτεῖς καὶ πεζοὶ ὠδηγοῦσαν γροῦπ ἀιχμαλώτων, ἢ πεδιάς ἦσαν γεμάτη ὅπλα καὶ πολεμικὰ φάρμακα... Ὁ Ἕλληνας στρατὸς ἐπανηγήθη... Ἀλέξανδρο, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, ὅτισιν ἀπὸ τοὺς λόφους, ἀνῆλθε εἰς τὰ θαλερὰ δένδρα εὐθόστον φολαιομένον τὸ μικρὸ, φτωχικὸ Τουργοχώρι... Ἐραίνετο ἐντελὸς ἔρημο. Ἐν τούτοις ἐστάλη εἰς ἐκεῖ ἕνα μικρὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ εὐζώνους. Ἐπρόκειτο νὰ πληροφορηθῆ ἂν τὸ χωρίον εἶχε εγκαταλειφθῆ ἐντελῶς καὶ ἐάν κρυπτόνται μῆκος ἐντὸς αὐτοῦ Τούρκοι στρατιῶται ἢ ἀντάρται.

Οἱ εὐζῶνοι μὲ τὸ μάλινχα εἰς τὸν ὄμον ἐπεχοῦσαν γροῦπ, χαροῦμενα, τραγουδώντας. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν εὐρίσκατο ἕνα λογίαν τὸν εὐζώνων, ἕνα ὄρατος, λιγυρὸς λεβέντης, μὲ κορμωσταῖον ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, ἕνα Ἄρως μὲ φουσαντᾶλλες καὶ φέσι' παλληκαρῆς, πανεμορφος! Τὸ ἀπόσπασμα ἐπυροβόλησεν, ἐδιέβηκε τοὺς λόφους καὶ ἐβράδισε τὸρα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Τουρκικὸ χωριὸν ὀνόματι μὲ τὰ χαμηλὰ σπῖτα του καὶ τοὺς στενοὺς τὸν δρόμους. Γοργοί, φρερωτοὶ οἱ λεβέντες εὐζῶνοι δὲν ἄργησαν νὰ φτάσωσιν.

Τὸ χωριὸν ἐφαίνετο παντέρημο. Ἐρημοὶ οἱ δρόμοι, κατάκλιτες ἢ χαμηλὲς πόρτες καὶ τὰ μικρὰ παρῶντα, κλειστὰ τὰ μικρομαγαζιά του, οὔτε φωνὴ καμμία, οὔτε ἦχος, οὔτε ζῶον κράξιμα... Οἱ εὐζῶνοι μὲ τὸ ὄπλο στὸ χεῖρ περνοῦσαν τοὺς στενοὺς δρόμους, χτυποῦσαν σταῖς πόρτες καὶ πὰ προχωροῦσαν ἀνύποπτοι... Οἱ Τούρκοι χωρικοὶ εἶχαν φύγει ἀσφαλῶς, εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν ὑποχωροῦντα στρατό... Ἐξῆρα καθὼς ἐπυροβόλοισαν, ὁ βρόντος ἐνός πυροβολισμοῦ τοὺς ἐσταμάτησε... Μιὰ σφαῖρα ἐσφύριξε ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους καὶ ἔβρονοντοφῶνους κατόπιν ἄλλος πυροβολισμὸς καὶ ἔπειτα ἄλλος...

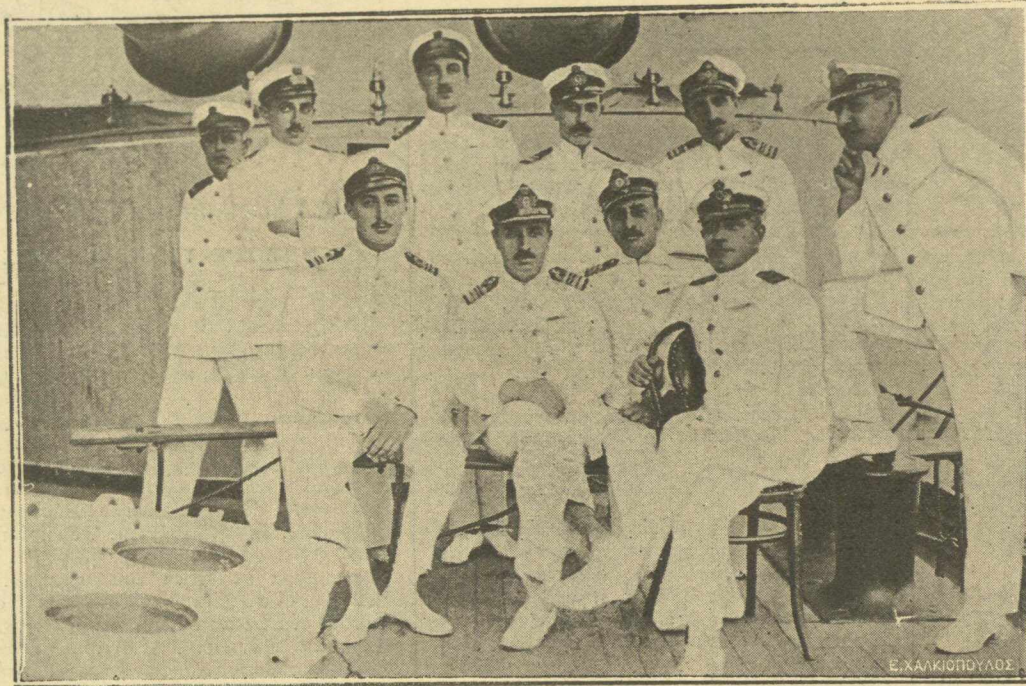
Οἱ εὐζῶνοι χωρὶς νὰ ταρῶσθῶν εἶδον πῶς τοὺς πυροβολοῦσαν ἀπὸ ἕνα πέτρινον δίπατον σπῖτι. Κάποιος ἦταν κερμεῖνε πῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ τοὺς ἐστελνε διαρκῶς σφαῖρας... Αὐτὸ δὲν τοὺς ἐτρόμαξε. Ἄντὸ δὲν ἀνησυχῆσεν. Ἐμειναν οἱ μοῖσι στὸ δρόμῳ καὶ οἱ ἄλλοι μοῖσι ἔσπασαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνέβησαν ἐπάνω... Ὁ λογίαν εἶνε σταθῆ κάτω... Ἀκούσθησαν δύο ἀκόμη πυροβολισμοὶ, ἔπειτα θόρυβος, φωνῆς, γέλια τραναχᾶ καὶ σὲ λίγο οἱ εὐζῶνοι κατέρηξαν βραστάζοντας μὲ ἔμορφη, μὲ μαῦρα, ἀμυγδαλωτὰ μάτια Τουρκάλα!... Ἦταν ἡ ἰδία ποῦ τοὺς εἶχε πυροβολῆσαι ἀπὸ τὸ παραθύρο καὶ τώρα παρᾶδερνε στὰ χεῖματα. Μισοῦσε ἑλληνικὰ καὶ νομίζοντας πὸς ἔρτασεν ἢ ὦρα τὸν θάνατον τῆς παρακαλοῦσε νὰ τὴν λυπηθῶν... Ἦταν νῆα καὶ ἔμορφη... Ὁ ἄντρας τῆς σοιῶθησε στὴ μάχην καὶ ἔμεινε κλεισμένη σπῖτι τῆς γιὰ νὰ ἐκδινηθῆ τὸ θάνατό του!

Μιὰ τῶρα ποῦ βέβηκε ἔξῆρα σκλάβο τῶν νικητῶν, σκλάβο τῶν εὐζώνων, αὐτὸν ποῦ ἀνῆλθε σὺν «εἰτᾶν ἀσκέρ», λαχράρισε ἢ κερδιά τῆς, τρώμαζε καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν λυπηθῶν... Τὰ μάτια σῆς ἦσαν γεμάτα δάκρυα καὶ ἔτρεμε σὺγκρημ. Ὁ λογίαν τὴν σῆκωσε ἐπάνω καὶ τῆς εἰδεξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς μὲ τὴν κλωσὴν τοῦ νικητοῦ, μὲ τὴν γενναίωσιν τοῦ παλληκαριοῦ. Αὐτὴ εἰχθησε σὺν τρελλῇ νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χεῖρ... — Ὅχι ἐκεῖ νυρὰ μου, ἔδω γιὰ καλύτερα! Καὶ ὁ λογίαν τῆς ἐπρότεινε τὰ χεῖλη του. Ὁρθώθηκε αὐτὴ, κρατήθηκε στὸν ὄμο του καὶ φιλήθησαν!... Ἦταν τὸ φιλὸ αὐτὸ ἢ τιμωρία τῆς. Ἦταν ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς. Ἦταν τὸ φιλὸ τῆς γαυροκίλους Ἄνατολῆς στὴ λεβεντιά τὴν Ἑλληνικὴν!... Φιλὸ ἀγνὸ καὶ γαρδικιὸν!...

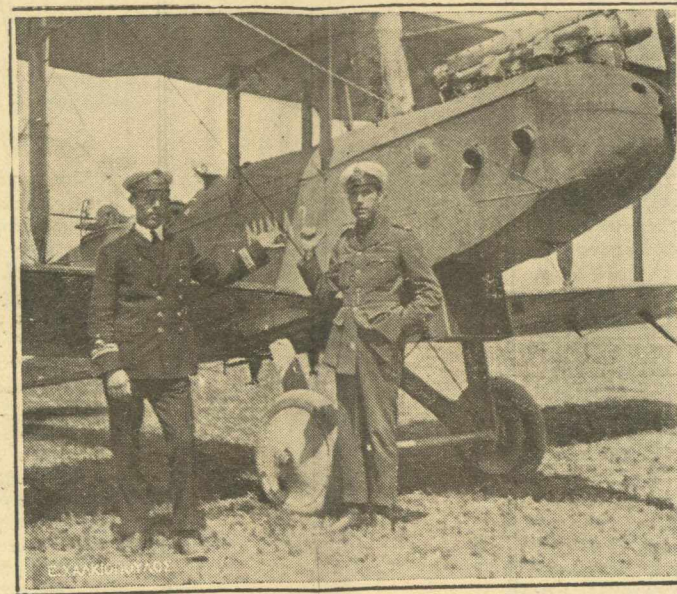

ΜΕΓΑΛΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΖΑΣ
ΣΤΑ 1821

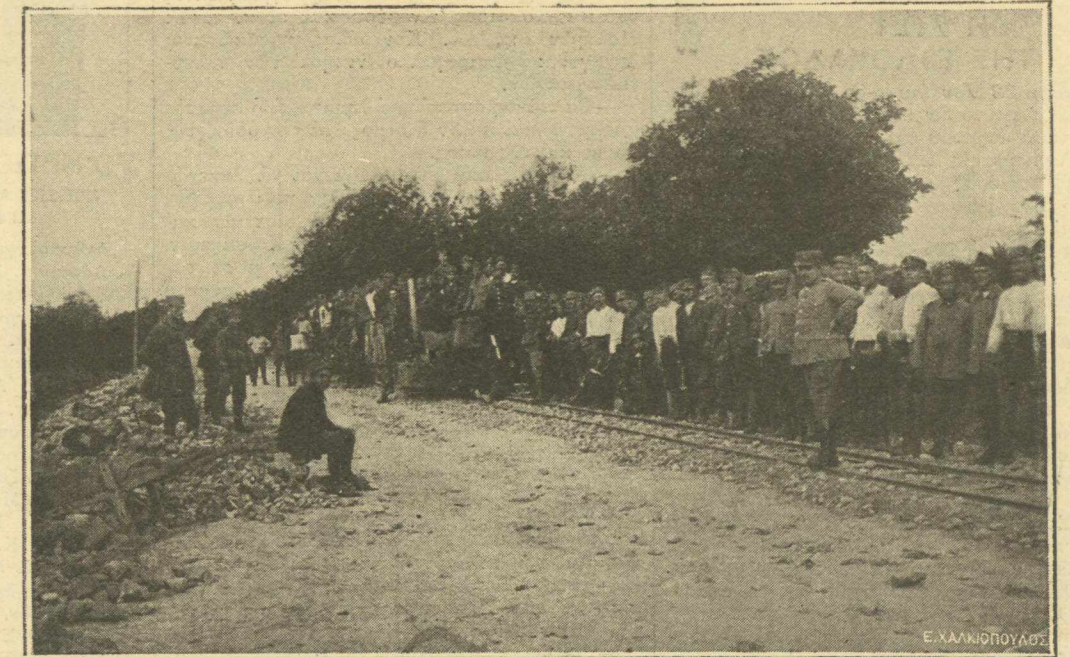
Ἡ Τριπολιτῆ εἰς χεῖρας πλείον τῶν νικητῶν, τῶν θριαμβευτῶν, τῶν Ἑλλήνων. Συμφύρονται τὰ πάντα κατὰ τὴν στιγμήν τῆς νίκης. Ἡ τύρλωσις τοῦ ἀπὸ τερρακοῦσιν ἑκὼν καταδυναστευομένου Ραγί δὲν ἔχει ὄρια. Τὴν ἀντίληπν τῆς λοχῶς, τῆς ἐπικρατήσεως, ἐπακολουθεῖ λαφύραγωγία ἀγρία, λυσσώδης. Πυρκαῖαι ἀλλεπαλλήλοι, κηραστρεπτικαί. Τὰ πάντα ἀνατρέπονται, ἀναμοχλεύονται, ἀνασκάπτονται, ἐκλεβελοῦνται.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΑΣ: 'Επί του πολεμικοῦ «Κιλκίς» προσωρισμένον πρὸ τῆς Κίου. Τὸ 'Επιτελεῖον τοῦ «Κιλκίς» μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κυβερνήτην κ. Λάμπρον καὶ τὸν ὑπαρχὸν κ. Ροζάκη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ: "Ἐνὶ ἀπὸ τὰ θαυματουργήσαντα ἀεροπλάνα μας.

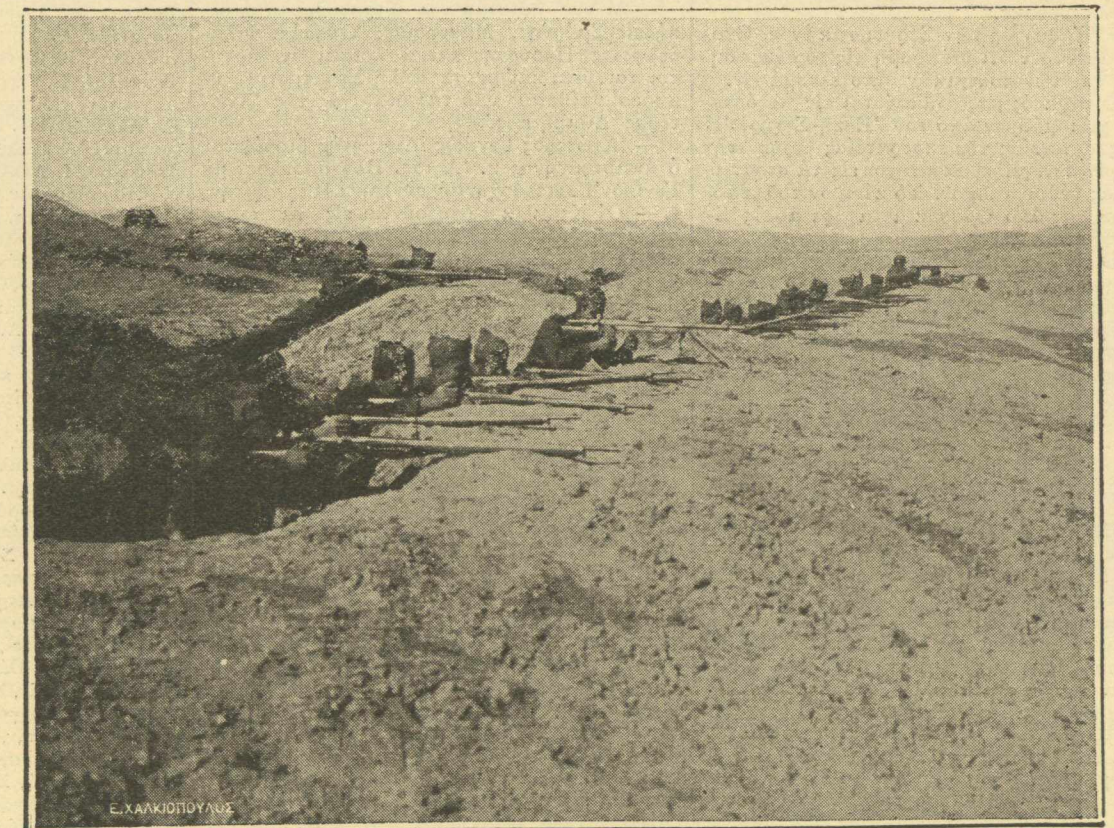
Εἰς τὸ ἔργον: 'Αξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται 1 λόγου III Διλοχίας Μηχανικοῦ ἐργαζόμενοι διὰ τὴν κατασκευὴν σιδηροδρομικῆς γραμμῆς desovile τῆς δημοσίας ὁδοῦ Προύσσης-Τομπόλ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ: Παρατηρητήριον πυροβολικοῦ ἐπὶ τοῦ ὕψους 1560.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ: Τὸ Χειρουργεῖον παρακολουθεῖ τὰ θραμβεύοντα στρατεύματά μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ: Τὸ τῆς II Μεραρχίας ἀναχατίζον ἀπέλιπδα ἀντεπίθεσιν τοῦ ἠττηθέντος ἔχθρου.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΝΙΚΗ

—Μή στενοχωριέσαι ἐφέντη μ' Κεμάλ. Ὁ ἡρωϊκὸς στρατὸς μας ἂν καὶ αἰχμαλωτισθεῖς ἐκέρδισε μεγάλην καὶ ἔνδοξον νίκη. Κατέστρεψε τὰς Ἐπιμελητείας τοῦ ἔχθρου ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπέπεσε.... πειναλέος!!!